

ประวัติคุณไพศาล แสนไชย



ไพศาล แสนไชย เป็นชาวไทยทั้งเชื้อชาติ และสัญชาติ เกิดในครอบครัวของชาวนา เมื่อวันที่ ๒๕ มีนาคม พ.ศ.๒๕๐๒ ที่เกิดและที่อยู่ปัจจุบันคือ บ้านเลขที่ ๑๑๕ บ้านท่ากอจั่ว หมู่ที่ ๒ ตำบลปากบ่อง อำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน บิดาชื่อ พ่อสม แสนไชย มารดาชื่อ แม่น้อย แสนไชย มีพี่ชายร่วมสายโลหิตเพียงคนเดียว คือ นายศิริไชย แสนไชย

การศึกษา

- เรียนชั้นประถมที่โรงเรียนวัดหนองสะตึก จบชั้น ป.๔ (ประถมศึกษาตอนต้น)
- ไปต่อประถมศึกษาตอนปลายที่โรงเรียนป่าซาง จบชั้น ป.๗
- จบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายชั้น ม.ศ.๕ ที่โรงเรียนเมธีวุฒิกรลำพูน
- อดุมศึกษา จบบริหารธุรกิจ แผนกบัญชี (บช.บ.) จากวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ

เนื่องจากมีผู้ข่งใจว่าไพศาล ศึกษาและปฏิบัติธรรมสำเร็จชั้นไหนจึงได้รู้ได้เห็นสิ่งที่คนอื่นไม่รู้ไม่เห็นกันง่าย ๆ จึงขอเรียนให้ทราบไปว่าภพนี้ภูมินี้ ยังไม่เคยได้ศึกษาปฏิบัติธรรมอย่างจริงจังเลย จึงไม่มีธรรมชั้นไหนที่จะตอบว่าสำเร็จ

บุคลิกลักษณะ

ไพศาลก็เหมือนกับคนไทยทั่วไป รูปร่างสันทัด ผิวขาวเหลืองแบบคนเมืองเหนือนิสัยสงบเสงี่ยม จี๋เกรงใจผู้อื่น สันโดษ รักสงบชอบการทำบุญสุนทาน มักใช้เวลาว่างไปขลุกอยู่วัด โดยช่วยงานก่อสร้างโบสถ์วิหารหรือสิ่งทีวัดกำลังก่อสร้าง ไม่ว่าวัดไหนถ้าได้รับการขอร้องหรือมีโอกาสเป็นต้องช่วยด้วยเหตุนี้จึงดำรงความเป็นโสดอยู่จนกระทั่งบัดนี้

ชีวิตส่วนตัวก็อยู่ง่าย กินง่าย ไม่ค่อยพิถีพิถัน แม้กระทั่งการแต่งกายก็ถือความสบายเป็นหลัก แต่ก็เป็นคนมีอัธยาศัยดีต้อนรับ ผู้มาเยือนด้วยความเต็มใจเสมอทุกคน

สัมผัสที่ ๖

สิ่งหนึ่งที่ทำให้ไพศาลเป็นบุคคลพิเศษหาได้ยากคือ ความสามารถในการติดต่อกับโลกวิญญาณ ด้วยการถอดกายทิพย์ออกท่องเที่ยวไปตามภพต่าง ๆ ไปพบปะพูดคุยกับวิญญาณที่อยู่ในภพนั้น ๆ ทั้งเทวโลก และนรกโลก ซึ่งไพศาลเองเรียกว่า “ที่ร้อน” กับ “ที่เย็น” ในแต่ละที่ที่มีการแบ่งชั้นที่ร้อนมาก ไปจนกระทั่งร้อนน้อย ที่เย็นก็มีชั้นตั้งแต่มีที่อยู่และการแต่งกายธรรมดาเหมือนมนุษย์ไปจนถึงวิมานใหญ่โต แพรวพราย และการแต่งกายก็สวยงามต่างกัน แต่ก็มิใช่อสังเกตุว่าในแต่ละชั้นจะมีสภาพที่อยู่อาศัย การแต่งกายเหมือนกันหมด พุดง่าย ๆ ก็คือมีบ้านที่มีขนาดรูปร่าง สีสนเหมือนกันเท่านั้น การแต่งกายก็แต่งแบบเดียวกัน สีเดียวกัน

จากการพบปะวิญญาณทั้งหลายด้วยการทิพย์ ไพศาลได้รับฝากข่าวสาร จากวิญญาณ ส่งมาถึงผู้ที่เคยมีความเกี่ยวเนื่องกันใน โลกมนุษย์ทั้งข่าวดีและข่าวร้ายตลอดจนวิธีการที่จะปฏิบัติให้พ้นจากวิบากกรรม ผู้รับข่าวสารที่อยู่ทั่วทุกสารทิศในประเทศไทยมีทุกศาสนา บางครั้งก็ส่งถึงต่างประเทศด้วยซ้ำไป เป็นที่น่าอัศจรรย์ว่า ชื่อ-นามสกุล บ้านเลขที่ ตำบล อำเภอ จังหวัด ที่ส่งไปนั้นไม่ผิดพลาด ยิ่งไปกว่านั้น บางรายยังบอกรายละเอียด ถึงเบอร์โทรศัพท์ เลขที่โฉนด เลขทะเบียนปิ่น ที่ผู้ตายจากโลกมนุษย์ได้ทิ้งไว้ให้ ลูกหลาน การติดต่อนั้น มีประจำทุกวัน วันละประมาณ ๗-๘ ราย

ในการทำงานนี้เต็มไปด้วยอุปสรรคนานาประการ ข้อแรก คือ ตัวไพศาลเองต้องอุทิศตัวเองเพื่องานนี้โดยเฉพาะ ไม่ได้ประกอบอาชีพหารายได้ตามที่ได้ศึกษามาจึงเกิดความไม่พร้อมทั้งวัสดุอุปกรณ์ และค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ก็ได้อาศัยผู้รับข่าวที่มีศรัทธาได้ช่วยเหลือบ้าง จึงทำให้งานดำเนินไปไม่ขาดสาย

ทำไมต้องมาทำงานนี้ เป็นคำถามที่ต้องหารายละเอียดต่อไปในเรื่องอันพิลึกพิลั่นเหนือเหตุผล และเหนือกฎเกณฑ์ของโลกมนุษย์ซึ่งท่านผู้สนใจ ฟังทำใจเป็นกลาง ใช้วิจารณญาณวิเคราะห์เอาเองว่า น่าจะเป็นไปได้หรือไม่ เพราะโลกมนุษย์เรายังมีอะไรหลายอย่าง ที่ไม่อาจหาเหตุผลและคำตอบมาชี้แจงได้ เช่น ตามเหล็ยมเบอร์มิวต้า เป็นต้น นี่ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่เกิดขึ้นในบ้านเรา เมืองเรา สมควรที่คนไทย จะรับทราบ

เริ่มสัมผัสมิติเร้นลับ

เริ่มต้นเมื่อวันที่ ๗ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๒๔ ขณะนั้นยังคงเป็นนักศึกษาอยู่ที่วิทยาลัยแห่งหนึ่งใน กรุงเทพฯ ได้เข้าบ้านพักอยู่ที่บางแควเวลา ๑๔.๐๐ น. ขณะที่ฟังคำบรรยายอยู่ที่วิทยาลัยเกิดอาการอ่อนเพลียอย่างมาก คล้ายคนเป็นโรคท้องร่วงอย่างแรง อยากจะพักผ่อนนอนหลับหูอื้อตาพร่ามัวอาการทวีความรุนแรงยิ่งขึ้นจนทนไม่ได้ จึงขออาจารย์กลับที่พักโดยขึ้นรถเมล์สาย ๘๔ (คลองสาน – อ้อมใหญ่) มาลงที่ปากซอยเข้าบ้านพักรู้สึกหิว ๆ คล้ายจะเป็นลม ได้พยายามพุงร่างกายเดินไปจนถึงบ้านพัก พอไปถึงก็คิดว่าตัวเองเป็นโรคอะไรสักอย่างถึงได้มีอาการอ่อนเพลียอย่างนี้ คิดว่าจะไปตรวจร่างกายที่คลินิก จึงได้แจ้งใจอาบนำและจัดการแต่งตัวเมื่อสวมเสื้อได้เพียงแขนเดียวกั้หมดแรง ล้มพุงลงบนที่นอนหมดความรู้สึก

นิมิตว่า ตัวเองไปยืนอยู่ที่สนามวิทยาลัยที่เรียนอยู่ ได้มีชายชราอายุประมาณ ๕๐ ปี สะพายย่าม ตัดเย็บด้วยผ้าดิบสีขาว ที่ทางภาคเหนือใช้ใส่ห่อข้าว อาหาร หมากเมี่ยง บุหรี่ ให้คนสะพายนำหน้าศพ พร้อมกับตุ่มสามหางไปป่าช้าโดยเชื่อกันว่าเพื่อให้ผู้ตายได้ใช้เป็นเสบียงเดินทางไปสู่ปรโลก เมื่อชายชราเข้ามาใกล้ไฟศาล ก็จำได้ว่าคือ พ่ออู๊ยกอน คำสม เป็นคนบ้านหนองสะลัก (อยู่ติดกับบ้านท่ากอจั่วบ้านของไฟศาล) พ่ออู๊ยกอนได้เสียชีวิตไปประมาณ ๑๐ ปี เมื่อยังมีชีวิตอยู่มีอาชีพเป็นช่างเหล็กและช่วยเหลือชาวบ้านในการเผาศพเป็นประจำเพราะหมู่บ้าน ทางภาคเหนือไม่มีสัปเหร่อประจำ ก็ได้อาศัยชาวบ้านด้วยกันทำหน้าที่สัปเหร่อ

“มาเยี่ยะหยั่งนี้ (มาทำอะไรที่นี่) อู๊ยกอน” ไฟศาลได้ทักทายไป

“มาหาเม็งกำ เอานี้มาให้หื้อตวย ฮักษาไว้ฮื้อเมินแล้ว”

(มาหาเจ้านะสิ เอานี้มาให้เจ้าด้วยรักษาไว้ให้นานแล้ว) พ่ออู๊ยกอนตอบพร้อมกับล้วงลงไปน้ยามหยิบเอาเข้าเหนียวป็นหนึ่งสีดำ ๆ ต่าง ๆ ออกมายื่นให้ “เอ้า...กินเหีย” (กินเสีย)

“อะหยั่งนั้น...เฮาบักิน” (อะไรนั้นผมไม่กิน) ไฟศาลรีบตอบปฏิเสธพ่ออู๊ยกอนได้ยึดเย็บดกก่อนข้าวใส่มือไฟศาล พร้อมกับตำบับว่า “กินเหียะเตื่อฮักษาไว้ฮื้อเมินแล้ว” (กินเสียเถื่อรักษาไว้ให้นานแล้ว) เมื่อไฟศาลรับไว้แล้ว อู๊ยกอนก็คะยั้นคะยอให้รับประทาน

ไฟศาลยกก่อนข้าวในมือมาดู มันมีลักษณะเป็นข้าวคลุกงานที่คนภาคเหนือนิยมรับประทานกัน เป็นของว่างมีกลิ่นหอมชวนกิน จึงลองกัดกินดูปรากฏว่า มีรสอร่อยมากจึงกินต่อไปจนหมดก้อน

อู๊ยกอนมองไฟศาลกินข้าวก้อนนั้น ด้วยความพอกพอใจและบอกว่า “เอาละ...กูจะไปแล้ว” (ข้าจะไปแล้ว) ว่าแล้วอู๊ยกอนก็หมุนตัวกลับไป

“อู๊ยกอน เตี่ยวก่อน อย่าฟั่งไปเตื่อ” (อย่าเพิ่งไป) ไฟศาลตะโกนเรียกแต่อู๊ยกอนไม่ยอมเหลียวกลับพอเดินไปสัก ๓ ก้าว ร่างอู๊ยกอนก็หายวับ

ไฟศาลสะดุ้งตื่นด้วยจิตอันระทึก ต่อเรื่องราวอนิมิตที่เพิ่งผ่านไปหยก ๆ นึกทบทวนเหตุการณ์ต่าง ๆ ดูก็ไม่เข้าใจว่ามันหมายถึงอะไร คงเป็นการฝันปฏิกิธรรมดาของคนทั่วไป แต่จำเรื่องราวเหล่านั้นแม่นยำเสมือนหนึ่งว่าเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ครั้นกลับมาสำรวจตัวเองก็พบว่ายังคงนอนหลับอยู่บนที่นอนโดยสวมเสื้อเพียงข้างเดียวจึงพุงกายลุกขึ้น ปรากฏว่าความอ่อนเพลียได้หายไป ร่างกายรู้สึกสดชื่น กระฉับกระเฉงเป็นปกติทุกอย่างจึงล้มเลิกความคิดที่จะไปตรวจร่างกาย จัดแจงกางมุ้งแล้วเข้านอนคืนนั้นได้หลับสบายเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

เหตุการณ์ประหลาด

ตั้งแต่เช้าตรู่ของวันที่ ๘ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๒๔ ไฟศาลรู้สึกว่าร่างกายสดชื่นจิตใจแจ่มใสเบิกบาน ที่น่าแปลกก็คือ ไม่มีความรู้สึกหิวอาหารไม่กระหายน้ำแต่มีความอึดเหนี่ยวเหมือนได้ดื่มกินตามปกติ มีความรู้สึกอย่างนี้ติดต่อกันเป็นเวลา ๓ วัน ทั้งที่ต้องไปเรียนหนังสือตามปกติธรรมดา แต่ก็ไม่ดื่ม

ไม่รับประทานอาหาร จนกระทั่งวันที่ ๔ ของเหตุการณ์ประหลาดนั้น คือ วันที่ ๑๑ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๒๔ จึงเริ่มรู้สึกหิวและกระหายก็ได้ ดื่มน้ำและกินอาหาร

พบเทพนิมิต

วันที่ ๑๔ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๒๔ วันนี้เกิดอาการอ่อนเพลียคล้ายคนทำงานหนักมาตลอดวัน และต้องการพักผ่อน คืนนั้นจึงเข้านอนแต่หัวค่ำ และก็นอนหลับสนิท เกิดนิมิตว่าตนเองกลับจากงานบุญที่ไหนด มา ลักแห่งหนึ่ง มีความปิติในผลบุญเป็นอันมาก ขณะที่กำลังเดินขึ้นระเบียบ้านก็ต้องสะดุ้งกลัวเป็นที่สุด เพราะที่ระเบียบ้านนั้นบุรุษหนึ่งอายุประมาณ ๕๐ ปีกว่า ร่างสูงใหญ่แต่งกายชุดนักบวชทางภาคเหนือในสมัยโบราณ สวมกางเกงรัดรูปสีเทาขาวเลยเข่าลงมานิดหน่อย เสื้อคอกลมสีเทา ผ่าอก แขนสั้นแค่ออก ปลายแขน เสื้อพันรอบด้วยเชือกกระชับติดกับลำแขน คาดเองด้วยผ้าสีฟ้า ศีรษะสวมครอบมวยผมกลางกระหม่อมคลุมมาถึงหู ด้วยโลหะสีทองมีลวดลาย มือขวาถือดาบฝักฝางลายทองด้วย ดาบมีลายสีทองถือกระชับแนบติดเอว ชูปลายดาบขึ้นในลักษณะเตรียมพร้อม ใบหน้าและดวงตาขึงขังดูค้น บุรุษแปลกหน้าดังกล่าวยืนรอไฟศาล อยู่ตรงระเบียบ้านกำลังจ้องดูไฟศาลอย่างพิถีพิถันด้วยท่าทางขึงขังจริงจังของบุรุษผู้นั้นทำให้ไฟศาลเกิดอาการตกใจและเกรงกลัว แต่ก็แข็งใจถามไปด้วยเสียงค่อนข้างสั่น

“พ่อลุงมาหาไฟ” (พ่อลุงมาหาใคร)

“มาหาสุก้า” (มาหาเอ็งซิ) บุรุษแปลกหน้าตอบ “เสาะหามาเฒันแล้ว (ตามหามานานแล้ว) ไปหาที่บ้านหลายตีก่อปะ (ไปหาที่บ้านหลายครั้งแล้วก็ไม่พบ) กำลังมาปะ (พบ) ที่นี้ละ”

“มาปะเฒียะหยั่ง รู้จักเฮากา” (มาพบทำไม รู้จักเราหรือ) ไฟศาลถาม

“รู้จักกา ...เอ...นี่จำกันบ่ได้กา บ่รู้จักข้ากา” (รู้จักสิ..เอ...นี่ จำกันไม่ได้หรือ ไม่รู้จักข้าหรือ) บุรุษแปลกหน้าตอบด้วยน้ำเสียงแสดงความเป็นกันเอง จึงทำให้ไฟศาลใจชื้นขึ้น แต่ก็สั่นหัวปฏิเสธและตอบว่า “เฮาจำบ่ได้ บ่เคยรู้จัก” (ผมจำไม่ได้ไม่เคยรู้จัก)

บุรุษแปลกหน้าอมยิ้มแล้วหัวเราะเบา ๆ อุทานออกมาว่า “เออแต่ก่า ... ข้าลืมนไป เฮาปักกันมาเฒันแล้ว ข้าจะเล่าให้สุฟังก่อนฟังให้ดีเฒัน” (เออใช่สิ... ข้าลืมนไป เราจากกันมานาน และข้าจะเล่าให้เจ้าฟังก่อนฟังให้ดีนะ)

“ในอดีตที่ผ่านมาประมาณพันกว่าปี ตัวข้านี้ได้เกิดเมืองมนุษย์เป็นเจ้าผู้ครอบครองนครโยนก เชียงแสน มีชื่อว่า พญาพิงคราช ตัวเจ้าก็ได้มาเกิดเป็นเลี้ยว (เพื่อน) รักกันเป็นแม่ทัพคู่ใจข้า เขาเคยได้ร่วมรบทัพจับศึกมาด้วยกันอย่างโชกโชน เคยร่วมเป็นร่วมตาย ร่วมกิน (ร่วมกิน) ร่วมแอม (ร่วมเที่ยว) ด้วยกัน (ด้วยกัน) ตัวเจ้ามีชื่อว่า พญาสิงหวิราช มียศศักดิ์ยิ่งใหญ่ในนคร โยนก เชียงแสน รองจากข้า เมื่อเสียงจิต (ตาย) จากโลกมนุษย์นั้นแล้ว ต่างคนก็ต่างไปตามบุญ ตามกรรมที่ได้กระทำ มาชาตินี้สุเจ้าก็จะหมดกรรมหมดเวรที่ต้องส้าย (ต้องใช้) แล้วข้าจึงเสาะหา (ตามหา) สุเจ้าจนปะ (พบ) นี่ละเพื่อจะชวนเจ้าไปผ่อ (คู่) ที่แห่งหนึ่ง”

“ไปผ่ออะหยั่ง (ไปคู่อะไร) ที่ไหน” นายไฟศาลถาม

“ไปผอ (ดู) โลกหน้าคนที่ตาย (ตาย) จากโลกมนุษย์แล้วเข้าไปอยู่กัน (กัน)” พญาพิงคราชตอบ

“โอ๊ะ... เขาไป (ผมไม่ไป) เรายังไปได้อีก (ผมยังไม่ไป) เขา (เรา) ยังต้องเรียนหนังสือแล้วทำงานหาเลี้ยงตัวเองและพ่อแม่อยู่ เขาไป (เราไม่ไป)” ไผศาลรีบตอบปฏิเสธทันที

“เอาละ... วันนี้ไปก็ไปเป็นหยัง” (วันนี้ไม่ไปก็ไม่เป็นไร) พญาพิงคราช ตอบด้วยเสียงปกติพร้อมกับแหงนหน้าขึ้นดูบนท้องฟ้า แล้วกล่าวว่า “เดี๋ยวเวลา ก็ใกล้แจ้ง (ใกล้สว่าง) แล้ว จิตของเจ้าควรกลับคืนร่างเอาไว้อีก ๗ วันในโลกมนุษย์ข้าจะปัก (กลับ) มาหาเจ้าใหม่เน้อ (นะ)” พูดแล้วก็ยิ้มให้อย่างมีไมตรีและก้าวเดินไปประมาณ ๓ ก้าว ร่างของพญาพิงคราาก็หายวับไป

พบกันครั้งที่ ๒

วันที่ ๒๑ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๒๔ วันนี้ไผศาลมีอาการอ่อนเพลียคล้ายวันก่อน ร่างกายต้องการพักผ่อนเป็นอย่างมาก เมื่อปฏิบัติภารกิจประจำวันแล้ว ก็เข้านอนประมาณ ๒ ทุ่ม และก็หลับสนิทไปอย่างรวดเร็ว

นิมิตว่าตนเองเดินออกมาที่ระเบียงบ้านพักและพบพญาพิงคราชซึ่งมายืนรออยู่ก่อนแล้ว แต่ในนิมิตครั้งนี้พญาพิงคราชไม่ถือดาบมาด้วยมือขวาหิ้วยามสีขาวยาวหม่นๆ ทำด้วยผ้าทอที่ทูนประดับสวยงามแบบถุงย่ามของคนทางเหนือใช้กันมาแต่โบราณ พอพบกันต่างยิ้มแย้มเข้าหากันอย่างคุ้นเคย

“มาปะกัน (พบกัน) วันนี้ก็ดีแล้ว วันนี้มีของมาหื้อ (มาฝาก)” พญาพิงคราช พุดยิ้ม ๆ พร้อมกับล้วงลงไปน้ยามหยิบเอาของสิ่งหนึ่ง ดัดมือมามีขนาดเท่านิ้วชี้สีคล้ำๆ แล้วยื่นให้ไผศาล

“อะหยังนะ” (อะไรนั่น) ไผศาลอุทาน

“เฮ้า ... ฮับไว้เถอะ (รับไว้เถอะ) แล้วก็เอากินเหีย (กินเสีย)” พญาพิงคราชยื่นของชิ้นนั้นส่งให้ไผศาลรับไว้

เมื่อรับมาแล้ว ไผศาลได้พิจารณาดูของสิ่งนั้นเห็นว่ามัลักษณะเปลือกคล้ำแต่ไม่แข็งกระด้าง มีความนุ่มนิ่มเมื่อจับดู ลองดมดูรู้สึกมีกลิ่นชวนกิน ลองกัดกินดูปรากฏว่ามีรสหวานมันอร่อยมาก จึงได้กินเข้าไปจนหมดพญาพิงคราชมองดูไผศาลด้วยความพอใจหัวเราะหึๆ พร้อมกับใช้มือตบหลังไผศาลเบา ๆ ๓ ครั้ง พุดว่า

“สหายเก่า...เขาเคยก่อนขออดกันที่ท้องเฟื่อง วันนี้จะชวนไปแถมจะไปก่อ” (เพื่อนรัก...เราเคยยั่วเข้ากันที่ข้างกองฟาง วันนี้จะพาไปอีกจะไปไหม)

“ไปไหน จะไปบ้านกา (กลับบ้านหรือ) เขาอยากปักบ้าน (เราอยากกลับบ้าน)” ไผศาลตอบเพราะตอนนี้การสอบปลายปีกำลังจะสิ้นสุดลง นักศึกษาต่างก็กำลังเตรียมตัวจะกลับบ้านกัน พญาพิงคราชหัวเราะ “บ่ไปปักบ้าน ปักไปหยังบ้าน ข้าจะนำไปผอโลกหน้า” (ไม่ใช่กลับบ้าน กลับไปทำไม ข้าจะพาไปผอโลกหน้า)

“เขาไป ... เรายังบ่ไปได้อีก (เราไม่ไป...เรายังไม่ไป)” ไผศาลตอบยืนยันเหมือนครั้งก่อน

“นั่งลง ... อู้กันก่อนเน้อ (พูดกันก่อนนะ) พญาพิงคราขยับเก้าอี้ที่นั่งขนาดกะทัดรัดประดับลวดลายฝังมุกสวยงามมากมานั่ง ซึ่งครั้งนี้ไม่มีอยู่ที่บ้านพักจึงทำให้ไผศาลสงสัยถามไปว่า

“เอาตั้งที่ไหนมา เป็นของไฟ” (เอาเก้าอี้ที่ไหนมาเป็นของใคร)

พญาพิงคราช ยิ้มตอบรับว่า “ของข้าค่า ข้าเอามาด้วย (ของข้าสิ ข้าเอามาด้วย) เอ้า...นั่งลงก่อน”

เมื่อไฟศาลนั่งลงกับพื้นเรียบร้อยแล้ว พญาพิงคราชก็เล่าเรื่องราวต่าง ๆ ที่เคยสัมผัสกันมาอย่างใกล้ชิดในอดีตกาลให้ไฟศาลฟังเพิ่มเติมจากที่เคยบอกเล่ามาแล้ว และสุดท้ายได้เสริมว่า

“ที่ข้าเสาะหาสุเจ้า (ตามหาตัวเจ้า) ก็เพื่อที่จะพาไปผ่อ (ดู) โลกหน้า สุเจ้าจะได้รู้ได้เห็นไว้เพื่อตัวเจ้าเองและชาวมนุษย์โลก สุจะไปก่อน (จะไปไหน)”

แต่ไฟศาลคงยืนยันปฏิเสธไม่ไปด้วยเหตุผลเดิม คือ ต้องเรียนและทำงาน หาเลี้ยงตัวเองและบิดามารดา พญาพิงคราชก็ไม่ได้โต้แย้งแต่ประการใด จนได้เวลาพอสมควรพญาพิงคราชก็ขอตัวกลับและกำชับไว้ว่าจะกลับมาเยี่ยมอีกในโอกาสต่อไป

พบกันครั้งที่ ๓

วันที่ ๓ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๒๔ วันนี้ไฟศาลมีอาการอ่อนเพลียเหมือนที่เคย จึงได้หายมารับประทาน แต่อาการไม่ดีขึ้น กลับมีความรู้สึกง่วงนอนอย่างมาก จึงเข้านอนเวลาประมาณ ๒ ทุ่ม และก็หลับสนิทเกิด นิมิต्तว่าตัวเองเดินออกมาที่ระเบียงบ้านพัก ได้พบพญาพิงคราชยืนรออยู่ พร้อมด้วยพระภิกษุชราอายุประมาณ ๕๐ รูปร่างผอมสูงมีสง่าผ่าเผย ครองผ้าสีกรักคาดรัดประคดสีเดียวกัน ไฟศาลจึงรีบยกมือไหว้ถามว่า

“ครูบาชื่ออะไร (อะไร) มาจากไหน”

พระภิกษุชรายิ้มด้วยความเมตตา และตอบด้วยเสียงนุ่มนวลตอบแบบ อย่างผู้ทรงศีล

“อาตมาชื่อว่า คัณธา คัณธาโล เมื่อยังมีชีวิตอยู่ในโลกมนุษย์นั้น ได้อยู่ที่วัดเมืองสร้อย เมืองระแหง จังหวัดตาก ได้เสียชีวิต (ตาย) จากโลกมนุษย์มาแล้วเป็นเวลาพันปีกว่า เดียวนี้ได้อยู่ในแดนศักดิ์ (แดนทิพย์) ไกลจากที่นั่นมาก ที่มานี้ก็เพราะพญาพิงคราชนิมนต์มาเพื่อจะพาเอาไฟศาลไปดูโลกหน้าว่า มนุษย์ตายจากโลกมนุษย์แล้วไปอยู่ที่ไหนจะไปก่อน (จะไปไหน)”

ด้วยความเคารพและเกรงใจพระครูบาผู้อาวุโส ไฟศาลตอบอย่างนอบน้อมว่า “ไหว้สาครูบาเจ้า ถ้าครูบาไปด้วย (ไปด้วย) ผมก็จะไป”

“ไปค่า ...” (ไปสิ) ครูบารับคำ “ครูบาที่จะไปด้วย (ไปด้วย) จะพาไปผ่อ (ดู) หมู่มนุษย์ที่เสียชีวิต (ตาย) แล้วว่าเขามารับกรรมดีกรรมชั่ว (กรรมร้าย) อย่างไร ตามแต่กรรมที่เขาได้สร้างไว้ยังเมืองมนุษย์ บางคนก็อยู่เย็นเป็นสุขในปราสาทวิมานบางคนก็ตกกระกำลำบากอยู่ในที่ร้อนบ่มิที่อยู่อาศัย (ไม่มีที่อยู่อาศัย) ขาดเครื่องนุ่งห่ม หิว อยากอาหารก็บ่มิกิน (ไม่มีกิน) เขาทั้งหลายเหล่านั้นอยากจะตั้งเสียมายังลูกหลานญาติพี่น้องทั้งหลายที่ยังคงอยู่เมืองมนุษย์หือได้รู้จัก (ให้ได้รับรู้) ผลแห่งกรรมเพื่อที่จะได้ปฏิบัติตัวอยู่ในศีลธรรม เพราะเขาทั้งหลายเหล่านั้นได้มาประสบแล้วว่า บาปมีจริง บุญมีจริง เพื่อบรรดา ลูกหลานญาติมิตรจะได้ไม่ประมาท”

“งานนี้ยังผ่องพันไผ (มองไม่เห็นใคร) ที่สมควรทำนอกจากไพศาลเท่านั้น” พญาพิงคราชพูดเสริมขึ้น “และงานนี้ต่อไปภายหน้ามันจะเป็น (เป็น) งานใหญ่หลวงนัก ข้าจึงได้ไหว้สาครบาเจ้ามาช่วย”

“ได้ค่า... (ได้สิ) เมื่อพญาพิงคราชมาขอข้าจะช่วย ตามปกติธรรมดาแล้วข้าจะไปไหน (ไม่ไปไหน) ถ้าจำเป็น (ไม่จำเป็น) ข้าจะสงบอยู่ในที่แดนสักกัังโกกััง”

“ดีละ” ครูปาคัณธาตอบรับ “แล้วเจ้าก็จะได้ไปเห็นบุญเห็นบาปว่ามันมีผลตอบสนองผู้ที่ทำบุญทำบาปอะไร และเขาเหล่านั้นก็จะได้อาศัยเจ้าช่วยเป็นลำนนำชาวดีชาวร้าย มาบอกกล่าวลูกหลาน ญาติมิตร พี่น้องที่โลกมนุษย์ การงาน อันนี้ก็จะเป็ณกุศลแก่เจ้าด้วย (ด้วย) และเจ้าก็จะรู้เอง)

“จะไปเมื่อใด” (จะไปเมื่อไหร่) ไพศาลถาม

“ยัง ... บ่เดี๋ยวนี๋ ยังบ่ไปเดี๋ย” (ตอนนี้ยังไม่ไป) พญาพิงคราชตอบ “วันหน้าข้ากับครูปาจะมาอับ” (รับ) พญาพิงคราชมองไพศาลแล้วก็หัวเราะบอกว่า “ต่อไปนี่ ถ้ามันอ่อนเพลียก็ไม่ต้องกินยานะ ถึงอย่างไรก็ไม่หาย ไปหลับเสีย เอาละวันนี้ข้ากับครูปาเจ้าก็จะปึก (กลับ) ไปก่อน วันหน้าจะมาอับ (มารับ) ไป” ว่าแล้วพญาพิงคราชและครูปาคัณธาก็หมุนตัวกลับก้าวเดินไปประมาณ ๓ ก้าว ร่างทั้งสองก็หายวับไป

เริ่มเข้าสู่โลกวิญญาน

หลังจากวันที่ ๓ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๒๔ วันที่พบกับพญาพิงคราชและครูปาคัณธาแล้ว เหตุการณ์ทั้งหลายในชีวิตก็คงดำเนินไปตามปกติจนถึงวันที่ ๑๕ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๒๔ ก็เกิดอาการอ่อนเพลียอยากพักผ่อนนอนหลับอีก ซึ่งอาการที่เกิดขึ้นครั้งนี้ ไพศาลเริ่มรู้แล้วว่ามันบันดาลให้เกิดขึ้นจึงไม่มีอาการตกใจได้อาบน้ำชำระร่างกาย สวดมนต์ไหว้พระแล้วเข้านอนและร่างกายก็หมดความรู้สึกอย่างรวดเร็ว

ได้นิมิตต่อไปว่า ตนเองเดินออกมาที่ระเบียงบ้านพักและพญาพิงคราชกับครูปาคัณธายืนรออยู่แล้ว คินนี้พญาพิงคราชได้เปลี่ยนเครื่องทรงใหม่เป็นกางเกงแนบเนื้อยาวถึงข้อเท้าสีชมพู เสื้อรัดรูปแบบยาวถึงข้อมือสีชมพูทั้งเสื้อและกางเกงปักดิ้นเงินและลวดลายสวยงามระยิบระยับ คาดทับด้วยผ้ารัดเอวสีเหลืองอ่อน บนศีรษะคงสวมครอบมุ่นมวยผมยาวมาถึงแก้มอกมีประกายวูบวาบคล้ายเพชร ใส่รองเท้าปลายงอนปักลายทองสวยงาม กิริยาท่าทางของพญาพิงคราชนุ่มนวลสุภาพน่ารัก ไม่มีท่าทางแข็งกร้าวแบบนักรบ

ไพศาลมองดูพญาพิงคราชด้วยความตกตะลึง ในความวิจิตรอย่างไม่เคยพบเห็นในโลกมนุษย์แล้วยิ่งตกตะลึงมากขึ้น เมื่อนึกถึงตัวเองและกัมตำราวดู อะไรนี่! เสื้อผ้าที่สวมใส่อยู่มันไม่ผิดไปจากพญาพิงคราชทรงอยู่ทุกอย่าง ตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า จึงทำให้หึ่ง จนไม่รู้จะพูดจะทำอะไร

พญาพิงคราชและครูปาคัณธายืนดูไพศาลด้วยความพอใจ และยิ้มแย้ม ครูปาคัณธาชี้มือไปที่กายเนื้อของไพศาลซึ่งนอนอยู่ในที่นอนแล้วถามไพศาลว่า “นั่นใคร”

ไพศาลหันไปมอง แล้วก็ต้องสะดุ้งสุดตัวที่เห็นเนื้อตัวเองนอนอยู่ริบตอบไปว่า “ตัวผมเองครับ.. ผมจะกลับแล้ว” พร้อมกับสวาเข้าหาร่างเดิม

แต่ครูปาคัณธามีมือไปป栞บว่า “ปล่อย่ร่า่งนั้นไว้ก่อนเถอะไม่ต้องห่วง เราจะไปดูโลกหน้ากัน” แล้วดึงกายทิพย์ของไพศาลออกเดินไปพร้อมกับพญาพิงคราช ซึ่งคอยอยู่แล้ว

ไพศาลรู้สึกว่าคุณคงให้ก้าวไปประมาณ ๓ ก้าว ก็รู้สึกว่าคุณครุฑกับพญาพิงคราช และตัวไพศาลเองอยู่ในสภาพไร้น้ำหนัก ปลิวไปอย่างรวดเร็ว โดยไม่รู้จะไปทิศทางใด

โลกวิญญานเป็นอย่างไร

ตั้งแต่วันที่ ๑๕ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๒๔ เป็นต้นมา ครุฑกับพญาพิงคราชก็มารับกายทิพย์ของไพศาล ท่องเที่ยวไปในโลกหน้าหรือโลกวิญญานเป็นประจำ จะมีวันบ้างเป็นโอกาส การไปก็ไปในลักษณะปลิวไปอย่างไร้น้ำหนัก โดยไพศาลเองไม่รู้ทิศทางที่ไป พอไปถึงจุดที่ท่านทั้งสองต้องการจะให้ดูหรือพบปะวิญญานใด ท่านทั้งสองก็จะหยุด ณ ที่แห่งนั้น เพื่อให้ไพศาลได้ดูสถานที่หรือพบปะพูดคุยกับวิญญานที่รอคอยพบอยู่

สถานที่ที่ไพศาลได้พบ แบ่งออกเป็นสองอย่างคือ ที่ร้อนกับที่เย็น มีตั้งแต่ร้อนน้อย หม้อนที่ตายจากโลกมนุษย์ที่มาอยู่ ณ ที่แห่งนี้ต่างก็นั่งจับเจ้า หน้าแสดงความทุกข์ แม้ตัวไพศาลเองเมื่อเข้ามาสถานที่นี้ก็รู้สึกร้อนเหมือนอยู่กลางแดดจัดในฤดูร้อน ไม่มีร่มเงาใด ๆ ที่ร้อนมากขึ้นกว่านี้ก็อยู่อีกเขตหนึ่ง ก็ไม่รู้ว่าจะห่างกันแค่ไหน อยู่ทิศทางใด ในที่ที่ร้อนที่สุดไพศาลเองก็เข้าไปไม่ได้ ได้แต่ยืนอยู่รอบ ๆ บริเวณ บรรดาวิญญานที่อยู่ในที่นั่นต่างก็กระวนกระวาย พลุกพล่าน ส่งเสียงกรีดร้องโหยหวนไม่ขาดสายจะมีการสงบเป็นครั้งคราว เมื่อพระสุปะฏิปันโน โลกมนุษย์ ได้แผ่เมตตาให้แก่สรรพสัตว์ทั้งหลาย จะบังเกิดหมอกครึ้มปกคลุมในที่ร้อน ทำให้ลดความร้อนแรงลง สรรพสัตว์ที่อยู่ในที่นั่นก็จะได้รับความสุข ความสบายชั่วคราว พระสุปะฏิปันโนผู้มีบารมีเช่นนี้ ยังคงมีอยู่หลายองค์ในโลกมนุษย์ (รวบรวมอยู่ในหนังสือพระดีที่ควรบูชา)

ครุฑกับพญาพิงคราชให้ไพศาลฟังว่า บรรดาวิญญานที่อยู่ในเขตนี้ถ้าทนไม่ได้ก็จะหลบลงมาอยู่ในโลกมนุษย์ แต่ก็มาอยู่ได้เพียงชั่วคราว ก็ต้องกลับมายังที่เดิมน่าสังเกตว่าที่ร้อนเหล่านี้ไม่มีผู้คุม แต่วิญญานที่อยู่นั้นก็ไม้อาจเล็ดลอดออกไปได้วิญญานที่ร้อนบางวิญญาน ก็มีโอกาสเล่าความเป็นมาของตนให้ไพศาลฟัง และขอร้องให้บอกลูกหลานญาติพี่น้องขอให้ช่วยเหลือ โดยทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้บ้าง ครุฑกับพญาพิงคราชชี้แจงว่า ในที่ร้อนมารคนั้นวิญญานเหล่านั้นไม้อาจรับกุศลและบุญที่บรรดามนุษย์อุทิศให้ได้ต้องใช้กรรมให้หมดก่อนจึงจะพ้นจากที่ร้อน และจะให้รับผลบุญที่ญาติพี่น้องอุทิศให้ภายหลัง

ข้าพเจ้าขออภิวาทพระผู้มีพระภาคเจ้า ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน